Не знаю, хто мене зробив орлом,
Хто кігті дав і дзьоб тяжкий, мов лом,
Хто наказав летіти в темну хлань,
В безодню, повну стогону й волань...
Як Прометей, прикута до скали,
Біліла жінка в кублищах імли.
І загуділо в дебрі кам'яній:
"Лети до неї й вирви серце їй!"
Я зрозумів, що обрано мене
На діло помсти, люте і страшне;
Затих у пропастях наказу гул,
Я підлетів до жінки навпритул —
Вона була обдерта до наги,
На ній висіли тільки ланцюги.
На мить мені здалося, що вона
Була неначе лялька льодяна.
Дивилася, немовби синій страх
Замерз в її зіницях на вітрах.
Та в стогонах я розпізнав слова
І зрозумів — вона жива, жива!
О, той, хто десь гукав собі вгорі,
Хто дав мені клювак і пазурі,
Хоч скільки прикладав жаги й завзять,
Не зміг у мене серце людське взять!
Її крильми широкими я вкрив —
І впали з неї ланцюги в обрив,
І на її обличчі сніг розтав —
Я в ній свою кохану розпізнав...
Мене збудив мій одчайдушний крик,
Химерний сон з душі злетів і зник,
А та, що важко снилася мені,
Лежала біля мене в тихім сні.
"Пробач,— до неї мовив я крізь плач,-
За все, що ти пережила, пробач!"
Їй дивною моя печаль була,

І, хоч нікому не вчинив я зла,
Цей сон, що засвітився крізь віки,
Палив моє сумління і думки;
Благословив я днину мовчкома,
Що кликала мене, як та сурма,
В нові турботи і знімала з пліч
Тягар провин, навіяних за ніч.